

Domnul Mavrogheni

Dimitrie Bolintineanu

Domnul Mavrogheni pleacă cu oștire
Și, chemând boierii, zice cu mărire:
- "Astăzi este timpul să vă războiți
Și prin dalbe lupte să vă nemuriți.
Cela ce roșește a trăi-n robie,
Către-o mândra moarte să-mi urmeze mie!"
L-aste sfinte vorbe, vai! boierii-au râs!
Și cu ironie domnului au zis:
- "Portul nu ne iartă, doamne, a ne bate!"
Nobilă mânie sufletu-i străbate,
Dar frângându-și dorul iară le-a vorbit:
- "Ce? în țara unde viața a domnit
Astăzi nu mai este nici un suflet mare
Ce să bată încă de neatârnavare,
Pe câmpia unde numărau pe flori
În trecut vitejii ageri luptători?
Nu mai e scăpare pentru ăst pământ!
Inimile voastre sunt un trist mormânt,
Unde nici o floare nu mai înflorește,
Unde nici o rază nu mai strălucește!
Să-mi aducă caii ăstor mari boieri,
Lor le dau eu ranguri pentru cavaleri!
Ei merg la bătaie, fără-mpotrivire,
Numai lor se cade cinste și mărire."
Astfel zice domnul trist și abătut.
Însă din mulțime iată au părut
Căpitani de frunte, plini de vitejie,
De amorul țării și mărinimie.
- "În aceste locuri, deși suferim,
Însă pentru țară mergem să murim!"
Ei plecară-ndată să se războiască;
La Tismana bate armia nemțească.